పసిపాప నవ్వు

ఆచంట శారదాదేవి

క్లాసులో పిల్లలను చూస్తూ కూర్చుంది మాధవి. పిల్లలు ఒకటే గోల చేస్తున్నారు. విసుగ్గా నిస్సహాయంగా వాళ్ళకేసి చూస్తూ కూర్చుంది. వాళ్ళని ఊరుకోమని చెప్పి లాభంలేదు. అరవ వద్దని తాను గట్టిగా అరచి చెపుతుంది, బల్లమీద రూళ్ళకర్రతో బాదుతుంది. ఆ చప్పుడుకు క్షణం ఊరుకుంటారు క్షణం నిశ్శబ్దం. తరువాత మళ్ళా నాలుగు వైపులనుంచి కిచకిచమని ధ్వనులు వినిపిస్తాయి. రకరకాల ఫిర్యాదులు, సన్న సన్నని ఏడుపులు ప్రారంభమౌతాయి. "నా కాలుమీద గిల్లాడు," "నా నోటు బుక్కు చింపేశాడు" "నా గౌనుమీద సిరా పోసింది," "నన్ను ముందుకు తోస్తున్నాడు" ఒకరి మీద ఒకరు ఇలా చెప్పుకుపోతూనే ఉంటారు. ఒకళ్ళను సముదాయిస్తే ఇంకొకళ్ళు ప్రారంభిస్తారు. నిజంగా ఈ నర్సరీ క్లాసు పిల్లలను సముదాయించేటప్పటికి మతి పోతుంది. అయినా వాళ్ళతో ఉంటే మనసుకెంతో ఆనందంగానూ ఉంటుంది. వాళ్ళ ముద్దు ముద్దు ముఖాలు, తొణికిసలాడే అమాయకత్వం, టీచరంటే ఏదో అపురూపమైన వ్యక్తిలా అభిమానము, తనతో దగ్గరగా సరదాగా మాటలు చెప్పాలన్న తపన; అంతా మనసుకేదో ఊరట! ఆ పసి పిల్లలు అంతగా తనను పెనవేసుకోటానికి తనలో ఏముంది అని మనసు కుంచించుకుపోతుంది

సాయంత్రం వేళ చాలామంది తల్లులు పిల్లలను ఇంటికి తీసుకుపోవటానికి వస్తారు. కాస్సేపు తనతో ఆప్యాయంగా పిల్లల ముచ్చట చెపుతారు "మాధండి మా పాప మీ పేరు చెపితే చాలు ఏ పనైనా చేస్తుంది. రోజూ మీ మాట చెపితేనే అన్నం సరిగా తింటుంది. లేకపోతే ఏదీ వద్దంటుంది." "పాటలు కథలు మేం ఏం చెప్పినా వినదండి. పాఠం తప్పు చదివినా, మా టీచరు అలానే చెప్పారనో, మీకేం తెలుసునో వాదిస్తుంది. ఎక్కడైనా మీరు తప్పు చెపుతారా?" అంటూ నవ్వుతారు. తనకూ నవ్వు వస్తుంది. ఆ పసిపిల్లలతో వాళ్ళ కుటుంబాలతో ఏదో ఆత్మీయత ఏర్పడుతుంది. మనసును కమ్ముకున్న మసక మాలలు ఒక్కొక్కటే విడిపోతాయి. పిల్లలకేసి చూస్తో మాధవి తన జీవితం నెమరు వేసుకుంది.

తను ఈ స్కూల్లో మూడేళ్ళుగా పనిచేస్తోంది. తను ఎప్పుడూ ఉద్యోగం చెయ్యాలని అనుకోలేదు ఇంట్లోను ఎవరూ అనుకోలేదు కాలం కర్మ అలా కలిసివచ్చాయి. ఏదో సరదాకు పోసి కొన్నాళ్ళు చేసిచూద్దామని ఇందులో దూరింది. మళ్ళా బయటపడలేదు అక్కడే కూరుకుపోయింది. విలాసంగా ఊగి పట్టుకున్న కొమ్మే బ్రతకటానికి ఆధారమైంది.

తన తండ్రి తాసిల్దారు చేసి పించను పుచ్చుకున్నారు తీరికగా భారత భాగవతాలు చదువుతూ కూర్చుంటాడు. అమ్మ ఎప్పుడూ మడి కట్టుకుని పూజలు వంటలు చేసుకుంటూ కూర్చుంటుంది. కాస్త తీరిక దొరికితే గుళ్ళో పురాణానికి వెళుతుంది. ఆ పురాణ గాథలన్నీ ఇంటికి వచ్చి పరవశత్వంతో నెమరు వేసుకుంటూ ఉంటుంది. ఆమెకదే కాలక్షేపం. ఆ ఆనందాన్ని ఆమెతో సరి సమానంగా పంచుకునే స్నేహితులూ చాలమంది ఉన్నారు.

అన్నయ్యలిద్దరూ వేరొక ఊళ్ళో ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. పెళ్ళిళ్ళు కాపురాలు చేస్తున్నారు. ఇంట్లో తనే ఆఖరు పిల్ల తనకు పెళ్ళి చెయ్యాలని ఎన్నో ఏళ్ళుగా అమ్మ నాన్న అన్నలూ ప్రయత్నాలు చేశారు కాని అందరిలా వివాహమై అత్తవారింటికి వెళ్ళే అదృష్టం తనకు లేదు. ఎంత ప్రయాసతో ప్రయత్నించినా, తల తాకట్టు పెట్టయినా అడిగిన కట్నమివ్వటానికి సిద్ధపడినా, ఒక్క సంబంధమూ కుదరలేదు ఎవరూ తనను చేసుకోవటానికి ఇష్టపడలేదు. గంపంత ఆశతో, గడప గడప తిరిగి ఊరూరు వెతికి చివరకు అందరూ ఆశలు వదులుకున్నారు. ఇక తను కన్యకగా తమ ఇంటనే నిలచిపోవటానికి మనసులో ఒక విధంగా రాజీపడి నిర్లిప్తంతో ఊరుకున్నారు ఇప్పుడు ఎవరూ ప్రయత్నాలు చెయ్యటంలేదు.

తనకు సంబంధమూ ఎందుకు కుదరలేదో తనకు స్పష్టంగా తెలుసు తన్ను

With best compliments from :

THE PALAKOL CO-OPERATIVE AGRICULTURE & INDUSTRIAL SOCIETY LTD.,

PALAKOL, West Godavary District (A. P.)

Manufacturers of the best white crystal sugar (D-30) with quality Control in the (D-30) Most Modern Sugar Factory

Under efficient Management

Please Contact

Gram : PACOSUGARS.
Phones : Office 121
Factory 181
Managing Director 260

MANAGING DIRECTOR
SUGAR FACTORY
PALAKOL
West Godavary District,
Andhra Pradesh

సృష్టించినప్పుడే తనమీద పగతో భగవంతుడు తనకొక భారమైన లోపం కలిగించాడు. అది దాచిపెట్టుకుంటే దాగేది కాదు. అయినా చిన్నతనంలో దాచుకోవాలనే తాపత్రయపడేది. చిన్నప్పుడు తనను చూసినవాళ్ళు సంతోషంగా అనేవారు. "ఎంత అందంగా మెరిసిపోతోందో మాణిక్యంలా ఉంది" అనేవారు మళ్ళా అంతలోనే చూపులు వాల్చుకుని "అయ్యో! పాపం!" అనేవారు. ఆ పాపమేదో తప్పిపుచ్చుకో దానికి తాను కలవరపడేది. పావడా కుచ్చెళ్ళతో, చీరకొంగులతో కనపడకుండా కప్పుకు నడిచేది తన కుడిపాదం మడమ దగ్గర వంపు తిరిగి వంకరపోయింది. అతి ప్రయాసమీద కాని అడుగు పడదు నెమ్మదిగా కాలు ఈడ్చుకుంటూనే నడక సాగించాలి. అది తన దురదృష్టం! ముఖంలో అందమూ కాలితో అవిటితనమూ భగవంతుడు తనకు ప్రసాదించిన వరం! ఎందుకో ఏమో! ఎవరికి తెలుసు? అడగడానికి ఆ భగవంతుడు కనిపించడు,

చిన్నప్పుడు అందరూ తన ముఖం చూచి ఆనందమూ, కాలు చూచి నిర్వేదమూ వ్యక్తం చేస్తూ ఉంటే అది తనకేదో బాధగా అవమానంగా ఉండేది. అది ఏదో సిగ్గుపడవలసిన విషయంగా మనసు కుమిలిపొయ్యేది. క్రమంగా తను నలుగురిలోకి వెళ్ళటం మానేసింది. ఎన్నడూ గడపదాటి బయటకు వెళ్ళలేదు ఇంటికి ఎవరైనా వస్తే కనపడకుండా ఏ మూలో దాక్కునేది. అమ్మ అన్నయ్యలతో తప్ప నోరు విప్పి ఎన్నడూ ఎవరితోను మాట్లాడలేదు. తండ్రి దగ్గర ఎప్పుడూ చనువు లేదు దూరదూరంగానే ఉండెది. అవిటి బ్రతుకని అమ్మా నాన్నా ఇంట్లోనే చదువు చెప్పించారు. అలాగే చదువుకుని ప్రైవేటుగానే పరీక్షలు ప్యాసయింది. ఇంట్లో అందరు తనకు సంబంధాలు వెతుకుతుంటే తనకు గుండెల్లో భయం పట్టుకుంది. ఈ అవిటదాన్ని ఎవరు చేసు

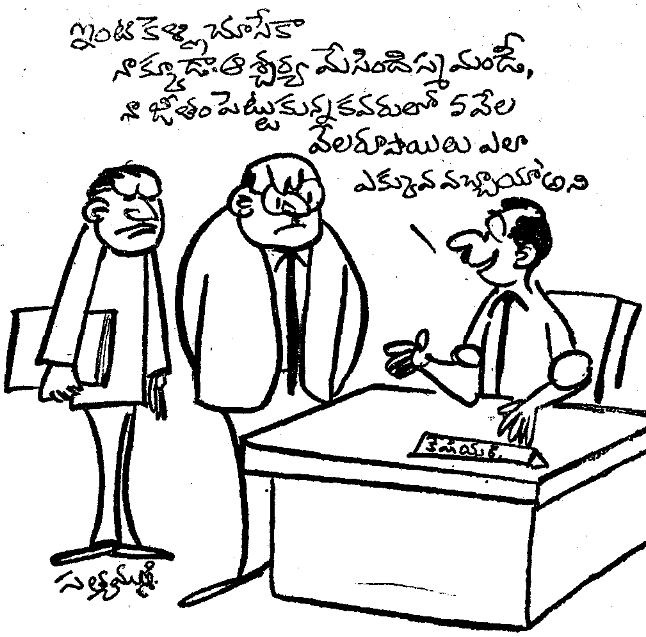

కుంటారు? చేసుకున్నా సుఖపెడతారా? ఎప్పుడో విసుగెత్తి విడిచిపెట్టరా? అన్నయ్యలు ఇస్తామన్న కట్నానికి ఆశపడి ఎవరో ఒకరు ఒప్పుకున్నా. డబ్బుకు ఆశపడిన వ్యక్తి తనమీద ప్రేమ చూపుతాడా? జాలిపడతాడా? నడిదారిలో వదలివేస్తే తన బ్రతుకు ఏమౌతుంది? డబ్బుఇచ్చి కొనుక్కున్న వ్యక్తితో ఆనందం ఎలా ఉంటుంది? మనసుకలుస్తుందా? ఏమో ఆలోచనలు! కాలు కుంటిఅయినా మనసులో ఆలోచనలు, అభిమానమూ హద్దుమీరే ఉన్నాయి. ఏ సంబంధమూ కుదరకపోవటంతో తను ఒకవిధంగా సంతృప్తిపడింది. ఏ సంతోషానికి ఎదురుచూడకుండా రోజులు గడపడానికి మనసులో రాజీపడింది. నిర్లిప్తంగా కాలంగడపింది. మనసులో ఆశలులేవు ఆవేదనలులేవు. బ్రతుకు నిర్మలంగా ప్రశాంతంగానే నిలచిపోయింది.

పట్నంనుంచి ఒకామె వచ్చింది, కామేశ్వరిట. ఆమె తన ఇంటిదగ్గర నర్సరీస్కూలు ప్రారంభించింది ఇరుగు పొరుగు పిల్లలు అంతా చేరారు. ఏమి తోచక తను ఇంట్లో ఊరికే కాలం గడుపుతోంది. ఆ స్కూల్లో తను పని చేస్తే బాగుండునని తోచింది. పసిపిల్లలతో కాలక్షేపం అవుతుంది స్కూలు కూడా ఇంటికిదగ్గర. వెళ్ళటానికి ఇబ్బంది ఉండదు నాన్నతో చెపితే ఆమెను వెళ్ళి అడిగారు. ఆమె వెంటనే ఒప్పుకుంది ఆమె కూడా ఒంటరిగా స్కూలు నిర్వహించలేకపోతోంది. మాధవి వస్తే కొంత భారం తీసుకుంటుంది అని సంతోషించింది. అలా తనకు ఉద్యోగం ఏర్పాటైంది. రోజులు నిమిషాల్లాగా గడచిపోతున్నాయి. క్రమంగా నర్సరీ క్లాసు భారమంతా తనమీదే పడింది. పిల్లలకు ఆటలు పాటలు నేర్పటమూ, అక్షరాలు గుర్తు చూపించటమూ, కథలు చెప్పటమూ, కాలం సంతోషంగానే గడచిపోతోంది.

స్కూలు పక్క వీధిలో ఉంది. తన ఇంటి పక్కనే పెద్ద పార్కు ఉంది. ఆ పార్కులోనించి దాటి అవతలి వేపుకు వెళితే సరిగ్గా స్కూలు గుమ్మం వస్తుంది. అది చాలా పెద్ద పార్కు. పెద్ద చెట్లు. చిన్న మొక్కలు, తీగలు, చాలా

ఉన్నాయి. అక్కడక్కడా చెట్లక్రింద తిన్నెలు ఉన్నాయి పార్కుకు మధ్యగా ఎఱ్ఱని పూలు పూసే పెద్ద మానొకటి ఉంది. తరుచుగా ఆకులు లేక ఎఱ్ఱని పూలే చెట్టున సందులేకుండా నిండి ఉంటాయి. ఆ చెట్టు పేరేదో తనకు సరిగా తెలియదు. దానిచుట్టూ దానిచుట్టూ గుండ్రంగా తిన్నె కట్టబడి ఉంది. పక్కనే చాలా పున్నాగ చెట్లు వరుసగా ఉన్నాయి. పూలు తెల్లగా కుప్పగా రాలి ఉంటాయి. ఆ ప్రక్కనించి వెళుతుంటె పువ్వుల పరిమళం వెన్నాడుతూ ఉంటుంది. ఆ చోటు ఎంతో బాగుంటుంది అయితే ఆ పార్కులో తరుచుగా ఎవరూ ఉండరు. తను స్కూలుకు వెళ్లేటప్పుడూ వచ్చేటప్పుడూ అసలే ఉండరు ఎవరో ఒకరిద్దరు పనీపాటాలేని సోమరిపోతులు మాత్రం అక్కడక్కడా తిన్నెల మీద నిద్రపోతూ ఉంటారు. అందుకే తను ఏ భయమూ సంకోచమూ లేకుండా స్కూలుకు హాయిగా వెళ్ళి రాగలుగుతోంది. కార్లు బండ్లు ఎదురు వస్తాయేమోనని భయంగాని, మనుష్యులెవరైనా తన్ను చూచి నవ్వుతారేమో నన్న సంకోచంగాని ఉండవు. ఆపూలు అలా దగ్గరగా ఉండడమూ అదృష్టమే. అలా అలా స్కూల్లోచేరి మూడేళ్ళు గడచిపోయాయి.

ఆవేళ స్కూలునుంచి ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి ఆలస్యమైంది. రోజూ ఎవరో ఒకరువచ్చి పిల్లలను ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళేవరకు తను స్కూల్లోనే ఆ పిల్లలకు కాపలా ఉండాలి అందరూ వెళ్లాకే తను ఇంటికి వెళుతుంది. అంచేత ఒక్కొక్కరోజు తను ఇంటికి వెళ్ళేటప్పటికి పొద్దుపోతుంది. ఎవరో ఒక పిల్ల వాళ్ళ వాళ్ళురాక ఆగిపోతుంది. ఆ పిల్ల వెళ్ళేవరకు తనూ వెళ్ళటానికి వీల్లేదు అ పిల్లతో కబుర్లు చెపుతూ అలానే ఉండిపోతుంది. ఒక్కోసారి విసుగెత్తితే తనుకూడా వెళ్ళి ఆ పిల్లను ఇంట్లోదిఏపి తను వెళ్ళిపోతుంది. కాలు కుంటి అవడంవల్ల అలా తరచుగా చెయ్యలేదు. ఆవేళ శశికళ స్కూల్లో చాలాసేపు ఉండిపోయింది. రోజూవచ్చే వాళ్ళమ్మ జానకమ్మ ఆవేళ ఆలస్యంగా వచ్చింది ఆవిడకింట్లో ఏదో ఇబ్బందిట. తను అంతసేపు శశికళతో మాట్లాడుతూ కూర్చుంది ఆ పిల్లకు తనంటె ఎంతో ఇష్టం క్లాసులో ఉన్నంతసేపు ఆ పిల్ల కళ్ళు తననే చూస్తూఉంటాయి. తను ఏమని చెప్పినా అందరికన్నా ముందు ఆ పిల్లే చేస్తుంది. తన దగ్గరకు ఆప్యాయంగా పరుగెత్తుకు వస్తుంది తనకూ ఆ పిల్లంటె చాలా ముద్దు తెల్లగా బొద్దుగా వుంటుంది. అమాయకంగా ముద్దుముద్దుగా మాట్లాడుతుంది. అలా ఆ పిల్లతో ముచ్చట చెపుతూఉంటె ఉల్లాసంగానే ఉంటుంది. ఆవేళ జానకమ్మ వచ్చి పిల్లను తీసుకు వెళ్లాక తనూ ఇంటికి బయలుదేరింది. అందుకే పొద్దుపోయింది,

పార్కుదాటి వస్తోంటే ఎఱ్ఱపూలచెట్టు దగ్గర ఎవరో తారట్లాడుతున్నాడు దగ్గరకు వచ్చేవరకు తాను చూడనేలేదు. సాధారణంగా అక్కడ ఎవరో ఒకరిద్దరు రౌడీ వెధవలు మాత్రం ఎప్పుడైనా ఉంటారు తను ఆ త్రోవన పోతోంటే హేళనగా వెకిలిగా నవ్వుతారు. దూరాన్నుంచి వాళ్ళ ఉనికిని చూడగానే తనకు గుండె గతుక్కుమంటుంది భయంతో మనసు కుంచించుకుపోతుంది దూరాన్నే తలవంచుకుని తనలోకి తాను ముడుచుకుపోతుంది. ఆ చెట్టు దాటి కొంతదూరం పొయ్యేవరకు మళ్ళా తలఎత్తదు. ఇవ్వాళ అక్కడ అతను ఒక్కడే ఉన్నాడు అతనిముఖం రౌడీ ముఖంలాలేదు. చదువు, సంస్కారము ఉన్న ఉన్నత కుటుంబపు వ్యక్తిలా వున్నాడు. అతనిచూపుల్లో హేళనలేదు. వెకిలితనంలేదు. తన అవిటితనంమీద అపరిమితమైన జాలిఉంది. అందుకే తనకు భయం వెయ్యలేదు ధైర్యంగా అతనివేపు తేరిపార జూచింది తను అలా చూడడం అతనికి ధైర్యం వచ్చింది. ఒక్కడుగు ముందుకువచ్చాడు. సంకోచంగా తనను చూస్తూ అడిగాడు.

"ఈ పార్కు దగ్గరే కాంతయ్యగారి ఇల్లు ఉందిట. మీకు తెలుసా? ఆయన తాసిల్దారుచేసి రిటైరయ్యారు" ఆమాటకు తను ఉలిక్కిపడింది. పరిహాసానికి అలా తన తండ్రిని గురించి అడగడంలేదు కదా? అనుమానంతో బదులు చెప్ప

కుండా ఉంటుంది. అతను నవ్వి అన్నాడు.

"మాది ఈ ఊరు కాదు. మీరు ఇక్కడే చెప్పండి. పార్కుకు ఏవైపో తెలియటంలేదు." అన్నాడు జాలిగా. అప్పుడు చెప్పింది తను. "ఆయన మా నాన్నగారే ఇదిగో పార్కుకు ఇవతల వేపు ఉన్నదే మా ఇల్లు." అన్నది. అతను సంతోషించాడు. అప్పుడు చెప్పాడు. "నేను రామేశంగారబ్బాయిని. ఆయన కలెక్టరుచేసి ఆ మధ్యపోయారు. మా తండ్రిగారికి మీ నాన్నగారికి చాలా స్నేహమట. చాలా ఏళ్ళక్రిందట ఒక ఊళ్ళోనే ఉండేవారట. మీకు తెలీదేమో! మా అమ్మ చెప్పింది. ఈ ఊరు వస్తే తప్పకుండా చూసిరమ్మని మరీ మరీ చెప్పింది," అన్నాడు మెల్లగా నడుస్తూ మాట్లాడుతూ తనకూడా నడిచాడు. తన పేరేమిటో తనేం చేస్తుందో తెలుసుకున్నాడు. తన కాలు ఎందుకిలా అయిందో అడిగాడు. పుట్టుకతోనే వచ్చిందంటే విచారించాడు. "పాపం మీరు నడవలేకుండా వున్నారు. ఆ సంచీ అయినా కూడా ఏం మోస్తారు? ఇలా ఇవ్వండి." అని తను వద్దని చెప్పే లోపలే చేతిలో నుంచి లాక్కున్నాడు. ఇలు చేరుతూ ఉంటే తనకు ఎన్నాళ్ళ గానో అతనితో పరిచయం ఉన్నట్లనిపించింది. జీవితంలో మొట్టమొదటి సారిగా తన కుంటికాలు కప్పిపుచ్చుకోవలసిన అవసరం కనిపించలేదు. అతనిముందు తన అవిటితనం దాచుకోటానికి ఏవిధంగాను ప్రయత్నించలేదు. చీర కుచ్చెళ్ళు సర్దుకోలేదు. అతనికి దూరంగా నడవలేదు. తనకాలు అలా వుండటం అతి సహజంగాను అందులో అసామాన్యమైనది ఏమీ లేనట్లుగాను అనిపించింది ఒక్కక్షణం.

చిన్ననాటి స్నేహితుని కొడుకును చూచి తండ్రి సంతోషించాడు. ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించాడు. అమ్మ ప్రేమతో కాఫీ తెచ్చి అందించింది. అతను ఆ ఊరు ఏదోపని చేసుకోటానికి వచ్చాడట. బంధువుల ఇంట్లో ఉన్నాడట. రెండుమూడు నెలలుండి వెళ్ళిపోతాడట. అదీ అతను తన్నుగురించి చెప్పిన వివరాలు.

ఆ తరువాత అతను చాలాసార్లు తన ఇంటికి వచ్చాడు. తరుచుగా తను స్కూలునించి వచ్చిన టైములో, అమ్మ పేరంటానికి నాన్న షికారుకు వెళ్ళినప్పుడు, తానే అతనికి ఆతిథ్యం ఇవ్వవలసి వచ్చేది. అతనితో కబుర్లు చెపుతో వుంటే ఎంత పొద్దుపోయిందీ తెలియలేదు. ఒక్కొక్కప్పుడు అలా ఒంటరిగా అతనితో మాటాడుతూ కూర్చుంటే ఏమో అని తోచలేదు. ఎప్పుడూ చిన్నప్పటి నుంచి తనలో గూడుకట్టుకున్న దైన్యమూ ఒంటరితనమూ గాలికి దూదిపింజల్లా ఎగిరిపోయి అతని ఎదుట తను ఎంతో తేలికగా స్వేచ్ఛగా వుంది. తను ఎక్కడో చదివింది.

ఈ సృష్టిలో ప్రతిప్రాణి పరోక్ష ప్రత్యక్షంగా ప్రతి ఆత్మ తనకు ప్రతిరూపమైన పరోక్ష ఆత్మకోసం నిరంతరమూ అన్వేషిస్తూ పరిభ్రమిస్తూ వుంటుందని. అది ఎంతకాలమో తెలియదు. తన ఆత్మస్వరూపమేమిటో తనకు తెలియదు. అయినా తన ప్రాణానికి ప్రతిప్రాణమూ, తన ఆత్మకు ప్రతిరూపమూ అతనిలో వున్నట్లు భ్రమ కలిగింది. ఎవరి ప్రోత్సాహమూ, ఎవరి ఆహ్వానమూ అక్కరలేకుండానే మనస్సు అతన్ని ప్రేమించింది. మళ్ళా వెనక్కి మళ్ళటం దానికి సాధ్యంకాదు. అది ఆ క్షణం తనకు తెలియదు.

క్రమంగా తన కథఅంతా అతనికి చెప్పింది. ఆశ్చర్యాలు సంబంధాలు వెతకటం. పెద్ద కట్నం కోసం, ఒకరా కరూ అందరూ నిక్కచ్చిగా అడక్కోటం, స్కూలు జీవితంలో తనకు ఊరట కలగటం, ఒడిదుడుకులు లేకుండా ప్రశాంతంగా రోజులు ఒక్కలా పోతూ వుండటం, ఏవేవో తనకు తోచినవన్నీ చెప్పింది. అతను ఆప్యాయంగా విన్నాడు. తనమీద అపరిమితమైన జాలి చూపాడు. ఆ ఆప్యాయతే, ఆ జాలి అవ్యక్తమైన అనురాగమని తను భ్రమ పడింది. అపరిమితమైన అనురాగంతో అన్ని ఊహలు పెంచిన తనకు అతని మనోభావాల స్వరూపమేమిటో ఎన్నడూ స్పష్టంగా తెలియలేదు.

ఆఖరురోజు అతను ఊరికి వెళుతూ వుంటే తను విపరీతంగా దిగులుపడింది. అతను ఓదార్పుగా అన్నాడు, "వెళ్ళగానే ఉత్తరం రాస్తాను." అని. అది తనకు ఊరట నిచ్చింది. అతను ఎప్పుడూ చెప్పలేదు, తను వినలేదు. అయినా అతను తన్ను ఆదరిస్తాడని ఆన్నాళ్ళ పరిచయం తోడునీడగా వుంటాడని ఎందుకో భ్రమకలిగింది. అతను వెళ్ళిపోయాడు.

చాలారోజులు అతని ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది. అతను ఎంత ఆప్యాయంగా రాస్తాడో ఆ ప్రియమైన వాక్యాలు ఎంత ఆ

వజ్రమ్మ: ఏమండీ, ప్రొద్దున అబ్బాయికి పాఠంచెబ్తూ 'నల్లవజ్రం' అంటారేమిటి! వజ్రం నల్లగా వుంటుందా! నల్లవజ్రాలుంటాయా!

వరహాలు: ఉంటాయి; రాక్షసిబొగ్గును దేశసంపద దృష్ట్యా బ్లాక్ డైమండ్ అంటారు. ఒకరాక్షసి బొగ్గు నాకిచ్చి అసలు వజ్రాన్ని మావాడికి యిచ్చాడు.

వజ్రమ్మ: రాక్షసులతో వియ్యమొందినా వరహా మాట అన్నారు.

వుగా ఉంటాయో అవి ఊహలు అల్లుకు ఎదురుచూచింది. రోజులు గడిచాయి. వారాలు దాటాయి. నెలలు పూర్తయాయి అతను వ్రాయలేదు. అతను ఎక్కడవున్నది తనకు సరిగా తెలియదు ఏదో ఊరుపేరు చెప్పాడు అడ్రసు తను అడుగలేదు. అతను చెప్పలేదు.

ఎంతో ప్రేమగా అతను వ్రాసిన వాక్యాలు చూడాలని తపనపడిన తనకు నిస్పృహమిగిలింది. ఎందుకు రాయలేదో అన్నభయం వేధించింది. క్రమంగా ఒంట్లో సత్తువ నశించింది మనస్సులో ఉత్సాహం మాయమైంది బడికి ఎందుకు వెళుతుందో, ఇంటికి ఎందుకు వస్తోందో తెలియకుండా రోజులు గడిచాయి. బడిలో పిల్లలు ఎంత అరచినా అల్లరిచేసినా చెవిటి వాడి దగ్గర శంఖం ఊదినట్లు ఏదీ వినిపించలేదు. నిర్లిప్తంగా ఉంటుంది. పసిపిల్లలు ఎంత మధురంగా పలకరించినా మరో లోకంలో పరితపిస్తున్న మనస్సు మామూలు లోకంలో పడలేదు. క్రమంగా నీరసించి నిర్జీవంగా ఉన్న తనను చూసి వ్యాధి ఏమిటో తెలియక తల్లి కలవరపడింది

ఆఖరుకు అతను రాశాడు. ఆనందంతో ఆ ఉత్తరం విప్పిచూసుకుంది. అది తను ఊహించుకున్నట్లుగా లేదు. "చాలా రోజులుగా నీకు రాయలేక పోయాను నా మనస్సు చపలమైంది. నిలుకడ లేదు. నీమీద జాలి ముంచుకు వస్తుంది, అయినా నీకోసం నేనేమి చెయ్యలేననిపిస్తుంది. నీకు దూరంగా పోవడమే న్యాయమనిపిస్తుంది. నిన్ను ఆజన్మాంతమూ ఆదుకునే మనశ్శక్తి నాకులేదు"

అలా అలా ఆ వాక్యాలు అల్లుకుపోతు ఉన్నాయి. తనకు మొదట ఏమీ అర్థం కాలేదు. అయోమయంగా ఉంది. కళ్ళు చీకట్లుకమ్మాయి. మనస్సు మొద్దుబారింది. కొంతసేపటికి మనసులో ఒక భావం బలంగా మిగిలింది. అతను తన్ను వదలి దూరంగా పోతున్నాడు. తను అతనికి ఏమీకాదు. అతని త్రోవ వేరు, తన త్రోవ వేరు. మధ్య కల్పించుకున్నది మిధ్య.

చాలా రోజులు తను కోలుకోలేదు. కదలికలేని కాసారంలో ఒక్క కెరటం ఒక్క క్షణం గాలికి కదిలి కల్లోలపరచి సుడిగుండం వదలి వెళ్ళింది. క్షణం ఆప్యాయతచూపి అతను భరించలేని ఒంటరితనం, శూన్యము మిగిల్చి వెళ్ళాడు. బయటి ప్రకృతిలో ఏది మనసును తాకలేదు. మతి స్థిమితం కూడా ఉందో లేదో తనకే తెలియదు. తను అతనికి జవాబు రాయలేదు. అతనూ మళ్ళా రాయలేదు.

చాలారోజులకు అతనుచేసిన పని మంచిదని తోచింది. క్షణం కలిగినజాలి చేత ఆదుకుంటే ఆజన్మాంతమూ తాను అతనికి భారంకాక తప్పదు. అతను ఉత్సాహంతో తను అతన్ని అనుసరించలేదు అడుగడుగునా అది అతనికి మోయలేని బరువుకాక తప్పదు.

అతనిమీద కోపంరాలేదు అతనిమీద ప్రేమపోలేదు. మనసులో మిగిలిన అగాధం మరుగుపడలేదు. పచ్చగా కలకలలాడుతున్న వనంలోకి పిలవకుండా తుపానువచ్చి కాస్సేపు కలవరపరచి ఆకులు రాల్చి, శిధిలంచేసి తన తోవన తాను వెళ్ళింది, ఆ తుపాను ఎందుకు వచ్చిందో ఎందుకు వెళ్ళిందో, మధ్యలో ఊగిసలాడి తోట ఎందుకు మోడుబారిందో ఎవరికి తెలుసు? ఎవరు చెపుతారు? అది ప్రకృతిధర్మం. అంతకన్నా ఏముంది?

పార్కు మునపటిలాలేదు తుపాను గాలికి ఆకులు రాలిపోయాయి, చెట్లు కూలిపోయాయి. ఎక్కడచూసినా తోట చిందరవందరగా ఉంది. తన బ్రతుకు లాగే మోడుబారిఉంది. మధ్యన ఎర్ర పూలచెట్టుమాత్రం అలానేఉంది, ఏ తుపానుకు లొంగని శిలలా, చలించని ధైర్యంలా, ఆ పేద ఎర్ర పూలచెట్టు దగ్గరే కూచుంది, శూన్యంగా దిక్కులు చూస్తూ పొద్దుగడుపుతోంది. శ్మశానంలో ఉన్నట్టు భయాన్ని కలిగిస్తోంది: తనలో మంచి చెడూ ఆలోచించే శక్తి నశించింది కాకపోతే పది మంది వచ్చే పార్కులో ఒంటరిగా కూర్చోవడమేమిటి: అది తప్పని తోచలేదు. భయమూ వెయ్యలేదు. కాస్సేపటికి జానకమ్మ పలకరించింది.

"ఇక్కడున్నావా అమ్మా, మీకోసం ఇంటికెళ్ళి వస్తున్నాను." అంది తాను బదులు పలకలేదు తెల్లబోయి చూస్తూ ఊరుకుంది. జానకమ్మే మళ్ళా మాట్లాడింది,

"చాలా రోజులుగా మీరు శశికళను పలకరించటమే లేదట! దగ్గరగావచ్చే దూరంగా పోతున్నారట! మాధవి టీచరుకు నామీద కోపం వచ్చింది అని అది రోజూ ఇంటిదగ్గర గోలపెట్టి ఏడుస్తోంది నాలుగురోజులుగా జ్వరంతూ వస్తోంది నిద్రలో మగతగా మీ పేరే కలవరిస్తోంది ఒకసారి ఇంటికివచ్చి చూస్తారేమో, తీసుకుపోదామని వచ్చాను" అంది.

తను ఉలిక్కిపడింది. నాలుగురోజులుగా శశికళ బడికి రావటంలేదనికూడా తను శ్రద్ధగా గమనించలేదు. ఏమైంది ఎందుకు రాలేదని ఎవరిని అడుగనూ లేదు. ఏదో తప్పుచేసినట్లు మనస్సు బాధపడింది. మతిపోగొట్టిన తన పరధ్యానానికి సిగ్గుపడింది, తను వెంటనే జానకమ్మతో వాళ్ళింటికి వెళ్ళింది. తన్ను చూడగానే శశికళ మంచంమీద లేచి కూర్చుంది. పరమానందంతో నిలవకా నవ్వింది. తనూ నవ్వింది. సంతోషంగా ఆ పసిపాప నవ్వుమనస్సులో పూస్తుంది, మనసువదలి మనసు విప్పారింది. వాడిన వనంలో మళ్ళా పువ్వు పూసింది తోటలో లేని పున్నాగపూలు శశికళ ఇంట్లో జలజలా రాలాయి. నిజంగానే.

★